

Forfatter: Udrag fra Fjorten eventyr og fortællinger

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 223.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365539664.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ingemann offentliggjorde sin første samling *Eventyr og Fortællinger* i 1820 og arbejdede siden jævnlgt med disse genrer; hans produktion strækker sig altså over godt 40 år. I ungdomsdigtningen op til 1820 beskæftigede han sig overvejende med det indre liv, med subjektive stemninger, og hans værker er fortrinsvis dramatiske og lyriske, sjældnere episke. Der er kun ganske få eksempler på prosatekster, og det er karakteristisk, at prosaen i Varners poetiske Vandringer (i *Procne*, 1813) bruges til at forbinde og uddybe digtene; den episke kerne i denne »lyriske Kjærlighedsroman«, som Ingemann kaldte den (i *Tilbageblik paa mit Liv og min Forfattervirksomhed fra 1811-1837*, 1863, s. 22), kan sammenfattes i få sætninger. Hans første forsøg på at skrive en prosafortælling er Krønike om Hr. Helias og Jomfru Beatricia (i *Julegave*, 1816), en behandling af svaneriddermotivet i en noget forældet stil, som allerede digteren selv fandt uheldig (*Tilbageblik* s. 35). Næsten alle den unge Ingemanns øvrige eventyr er i bunden form, og blandt disse er *De sorte Riddere*, 1814, og *Reinald Underbarnet*, 1816, de vigtigste. Her udtrykker Ingemann i voldsomme syner og yndefulde situationer sin livsopfattelse: mennesket er som hele skabningen stillet over for valget mellem det dæmoniske og det himmelske. Det dæmoniske i os er det sanselige begær efter magt og vellyst og vor higen efter at erkende alt ved hjælp af forstanden. Fra disse afgrunde kan vi frelses ved de tre kristne dyder, den barnligt tillidsfulde tro på Gud, håbet om den evige salighed og - sidst, men ikke mindst - den åndelige, rene kærlighed. Det er poesians opgave at gribe og 224 udtrykke denne sandhed, så hele verden lutres derved, om end den endelige forløsning først kan finde sted hinsides denne verden. Den samme grundholdning genfindes i det lange prosaeventyr *De Underjordiske* fra 1817. I dette værk har Ingemann nærmet sig en genkendelig ydre virkelighed og interesserer sig mere for de objektive forhold; eventyrets handling er både sted- og tidsfæstet.